

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Малко епифаниа за кжеогледитѣ . . .	2
Принципитѣ на Германската валутна политика	4
Първата божествена служба следъ 24 години	6
Мидитаризъмъ	7
Двата основни етълба на Нова Европа . . .	11
С.-А. Щати си търентъ белята	12
Културенъ прегледъ	14
Книги за германскитѣ войници	
Двадесетъ и петъ години отъ смъртъта на Райнхардъ Нохансѣ Зорге	
Честуванетоъ на поета - дѣваръ Хансѣ Кьонфлеръ	
Въ Мюнхенската градека галерия Стогодишнината на Антоанъ Дворжакъ	
Гьотевия музей въ Франкфуртъ	
Изложба на германска графика	

Малко свѣтлина за кжсогледитѣ

Континентална Европа влѣзе въ война съ болшевиѣзма подѣ ржководството на Германия. Отъ 22 юний 1941 год. се водятъ тежки боеве. Резултатитѣ отъ тѣзи боеве бѣха своевременно съобщени отъ Германското главно командуване на войскитѣ, които се изразяватъ въ: 1,000,000 пленници, 10,000 унищожени аероплани и едно грамадно число воененъ материалъ. Най-преднитѣ германски постове се намиратъ дълбоко на изтокъ отъ Смоленскъ и отстоятъ на 3 часа автомобиленъ пѣтъ отъ Москва. Смоленскъ, въпрѣки неприятелскитѣ съобщения, се намира въ германски ржце отъ 16 юлий т. г. Сждбата на украинскитѣ съветски армии е вече съвършено очертана. Тѣзи успѣ-

хи сж грандиозни и за германското военно ржководство тѣ ставатъ двойно по-ценни, защото то не цели да печели теренъ, а да унищожатъ главнитѣ бойни сили на своя противникъ, за да направи излишна всѣка по-нататѣшна съпротива.

Въ протичането на тѣзи боеве, западнитѣ сили видѣха едно твърде благоприятно развитие за своето собствено положение. Стратезитѣ отъ Темза, обаче, лека-полека, започнаха да се убеждаватъ, че тѣхната радостъ и надежда пѣма да бждатъ за дълго. Тѣ съ ужасъ наблюдаватъ какъ германската машина, съ всѣки новъ день все повече и повече, се приближава къмъ победата надъ Съветския съюзъ.

Още на времето, когато изгле-

даше, че Съветскиятъ съюзъ храни мирни намѣрения спрямо Германия, за малцина бѣше ясно, че въ сжщностъ намѣренията на Сталинъ сж съвсемъ други. Той цѣлше да стои съ пушка при нозе до тогава, до когато Германия и Англия се вцепкатъ въ една решителна борба и, когато прещени, че моментътъ е вече дошълъ, за да се намѣси въ борбата между тия два противника, ще тури кръстъ на тѣхнитѣ усилия и ще инасира победата за себе си. До той моментъ Сталинъ и него, вѣтъ другари смѣтаха, че Русия ще бжде въоржжена до зѣби и, че следъ умората на Германия, ще имъ бжде съвсемъ леко да реализиратъ своя идеалъ — болшевиѣриането на Европа. Отъ глупостъ или отъ грандомания, Сталинъ лично призна тия свои намѣрения въ една своя по-късна речъ.

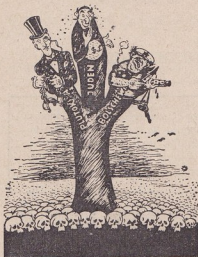
Смѣтката, която си правѣше Сталинъ при положение, че Германия и Англия ще се уловятъ гуша за гуша, сжщата смѣтка сега си правятъ западнитѣ демокрации. Тѣ виждатъ, че тамъ на Изтокъ, дветѣ най-мощни и най-въоржжени армии въ свѣта, сж се вцепкали на животъ или смъртъ. Въ това обстоятелство тѣ виждатъ своя шансъ да излѣзатъ лесни победители надъ взаимното унищожение на Русия и Германия. Да, но има измежду всички кжсогледци въ западнитѣ демокрации и хора, които се опитватъ да видятъ по-далече. Тѣзи хора виждатъ въ победитѣ на Германия сжщото положение, което наблюдавахъ при германската победа на Западъ. Въпрѣки това, обаче, ржководитѣ кжгове въ западнитѣ страни си правятъ „байрамъ на аскла“, като смѣтатъ, че все пѣнакси болшевиѣшкитѣ сили ще спратъ германския напоръ и ще положатъ началото на едно взаимно-изтощение.

Въ Германия, обаче, се знае, че

Болшевиѣшко знаме въ ржцетъ на германски войникъ

Foto: Presse-Bild-Zentrale

Тъ иматъ единъ и сѣщъ коренъ

въпрѣки всички мѣнотии на Изтокъ, не съществуватъ никакви съмнѣния, че последната победа ще бѣде на страната на Германия. Това не се знае само въ Германия. Това го знаятъ много хора и страни въ Европа. Въ цѣла Европа се поставилъ въ ходъ едно огромно движение, което, изглежда, е първиятъ изразъ въ раждането на оная сила, която ще осъществи принципитѣ на Нова Европа. На първо мѣсто тукъ стои съюзницата Италия; следъ нея идатъ Испания и Унгария, ония страни, въ които болшевизмътъ има възможность да издраска по една-две страници отъ своята кървава история. Тѣзи страни, възъ основа на своя печалень опитъ въ близкото или по-далечно минало, се опредѣлиха ясно на страната на Нова Европа. Следъ тѣхъ следватъ и ония страни, които бѣха принудени да отстъпватъ известни части отъ своята територия, макаръ комунизмътъ да не бѣ успѣлъ да се докопа до кормилото на държавната власть. Тѣзи държави сѣ Румѣния и Финландия. Следъ тѣхъ следватъ Литва, Летуния и Естония, ония държави, които най-безцеремонно бѣха завладѣни отъ болшевиизма. Днесъ тѣ отново отхвърлятъ отъ плещитѣ си игото на болшевишката сатрапия и се приобщаватъ къмъ създаването на Нова Европа.

Това движение представлява една мощна идея, които все повече и повече задѣлбава своитѣ корени въ съзнанието на европейския човѣкъ. Напразни сѣ всички опити на всѣнакви враждебни сили, които искатъ да турятъ прѣтъ въ победоносния ходъ на Нова Европа. Въпрѣки всичко, обаче, тамъ, нѣкъде въ сѣнката на това ново европейско движение има малко или много, различни елементи, които се боятъ отъ свѣтлината. Тѣзи елементи, днесъ въ съюзъ съ западнитѣ сили, утре въ съюзъ съ болшевиизма и пр. искатъ да се противопоставятъ на тържественото раждане на Нова Европа. Тѣзи елементи напр. никакъ не се възмущаватъ отъ културната враждебность на комунизма, нито отъ социалната и стопанска ретроградность на Запада. Тѣзи елементи могатъ напр., да иматъ като свой водачъ Кентерберийския архиепископъ, който се моли за победата на комунизма и се опитва да спрѣ всѣки акиши, които се противопоставятъ на тази победа. Тѣзи късоголеди, може напълно да одобряватъ и опази статия на в. „Таймъзъ“, съ която се обещава на болшевишкитѣ цѣли Источна Европа. На тѣзи континентални европейски късоголеди ние бихме пожелали само

за 14 дена да изпитатъ върху гърба си господството на болшевиизма, та тогава да видимъ на кой Господъ ще се молятъ, така, както стана на времето си съ Унгария и по-късно съ Испания. Ние сме сигурни, че при едно такова положение тѣ положително биха се отказали отъ днешното си черногледство. Истинно е да се доказва, че народитѣ въ Унгария и Испания, по онова време, не хранѣха никаква симпатия къмъ Германия. Трѣбваше да усѣтятъ по осезателно отъ какъ идѣше злото, за да превърнатъ своята умраза въ любовь къмъ германския народъ. За тѣзи късоголеди нека това да бѣде единъ примѣръ.

Но, да правятъ каквото шатъ! Европа ще продължава своя пъкъ и безъ тѣхъ. Обединението на Европа се извърши въ съзнанието на най-напредничавитѣ елементи, а това струва много повече, отколкото труда да се убеждаватъ онии, които, по познати причини, не желаятъ да разкриятъ сѣрдцата и душистѣ си за свежия полтъхъ надъ Европа. А скорошната победа на Изтокъ, ще убеди Западъ, че всѣки спекулации съ възможность за изощаването на Германия сѣ празна работа, на обѣркаи хора.

Принципите на Германската валутна политика

Ако речем да характеризираме състоянието на днешните валутни отношения в света само с една дума, не бихме могли да го наречем освен хаотично. Това състояние е отличителният белег на международните валутни отношения още от банковата криза през 1931 год., обаче, своето начало то води още от стопанските недомисли на Версайл.

Днешните хаотични международни валутни отношения са от голямо значение за общото стопанство в света, а именно не само с липсата на една лека, непроницава основа, която да позволява леко сравняване в оценката на извършената работа в всяко отделно стопанство, но преди всичко, с липсата на една лека и удобна възможност за платежно изравняване, на различните страни помежду им при извършване на различните търговски сделки с чужди страни или да се правят инвестиции срещу местни валути в други страни, без големи мъжнотии. Тези тежки напости прояви наложиха най-последното въздействие и върху цялото световно стопанство и, ако идеята за едно световно стопанство, която бѣ така силно пропагандирана след Световната война, не можа да спечели достатъчно привърженици, то, освен всички други причини, една от главните причини за това бѣ и, забърканото положение в валутната политика.

Валутната политика в Германия, се разви особено зле, защото Германия бѣ най-зле засегнатата страна от Версайлския договор. Трѣбва да се отбележи, обаче, че с каквато решителност и доверие в собствените сили се започна политическото изграждане на Германия през 1933 год., същиято упорство се преследваше и разчитането на пѣтя за една нова валутна политика.

Подъ това заглавие ще публикуваме две последователни статии от Емилъ Пулз — подпредседател на германската Райхсбанкъ, въ ржцетъ на която се намира цялата германска валутна политика. Емилъ Пулз минава за най-известният специалист въ областта на германската валутна политика.

Емилъ Пулз, подпредседател на Райхсбанкъ

Всѣки му стана ясно, че при новата германска валутна политика, която започна отъ 1933 год., схващането за ролята на валутата съвсемъ се измѣни. Валутата не можеше вече да се третира като нѣщо самостоятелно, като нѣщо отделно отъ вътрешното състояние на стопанството, а като нераздѣлна частъ отъ общото стопанство, чието общо състояние тя отразява.

Презъ време на либерализма господствуваше убеждението, че едно стопанство може да бѣде ръководено съ монетни мѣрки. Това схващане, което въ основата си бѣше съвсемъ чуждо, пуна такива дълбоки корени, че се стигна до тамъ, да се третиратъ стопанските кризи, които не се явяваха само отъ стремежа къмъ печалба, като „естествена

необходимост“, а дори и като нѣкакво лѣчебно срдѣство.

Вжтрешната германска валутна политика.

Изходната точка за съвременната германска валутна политика лежи въ съзнанието, що се касае до вътрешните валутни отношения, че дефлационната политика отъ 1931/32 год., която донесе тежки последици отъ стопански, социаленъ и политически характеръ, бѣ непоносима вече като политическа основа за едно стопанско възстановяване. Вследствие на това презъ 1933 год. бѣ намалѣн данѣка, а Райхсът отиде до тамъ, че, за да разчисти пѣтя за стопанското възстановяване, трѣбваше да се намѣси въ живота на емисионната банка и да използва собствени си кредитъ за това. Този начинъ на действие, който доведе до съвсемъ ново схващане, къмъ което днесъ имаме пълно доверие, имаше съвсемъ революционенъ характеръ, защото той наложи схващането, че помъ въ едно стопанство сѣ на лице трудовите сили и суровите материали, въпросътъ за финансирането не може да бѣде непосредствена пречка за разрешаването на тия стопански задачи.

Новиятъ пѣтъ въ дейността на Райхсбанкъ бѣ очертанъ отъ две директиви на политическото ръководство:

1. Откриване на всички финансови възможности чрезъ използване кредита на емисионната банка, като срдѣство за предварително финансиране, съ цель да

се дойде до едно по-нататъшно консолидиране и

2. Предпазване на германското стопанство от всякакви инфлационни смущения.

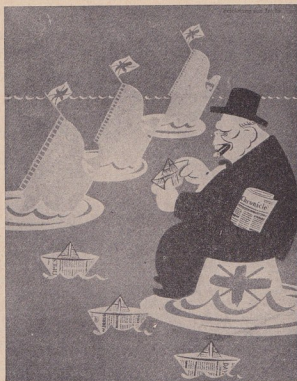
Касаеше се за реализирането на една програма, която, според неприятели на Германия, трябваше да доведе пък до една инфлация. За тяхен ужас, обаче, не се стигна до инфлация, защото тая опасност бѣ отстранена съ редица валутни мѣрки. Този успѣхъ въ германската валутна политика доказа, че методитѣ на по-раншната валутна политика се показаха като съвсемъ недостатъчни. Тѣзи методи, въ края на крайщата, се свеждаха само до правилното опредѣляне на сроковетѣ и размѣра на дисконто и чрезъ увеличаване или намаляване на това дисконто да се постигнатъ желанитѣ народостопански резултати.

Върето дисконтна политика — непосредствено възмъщителство

Появи се необходимостта да се опитатъ и други сѣдства въ борбата съ кризата и, въ Райхсбанкъ бѣха напълно на ясно, че при по-нататъшното употребѣние на нейния кредитъ, ще трѣбва да се създадатъ редица предпоставки, ако трѣбва да се цели пѣкъвъ успѣхъ. На мѣстото на по-раншната политика, днесъ се води политиката на „евтини пари“, особено по отношение финансирането на Райха, вследствие на което, се забелязва едно изчерпване на паритѣ, което практически позволи една постоянна контрола надъ паричния и капиталовъ пазаръ. Облагането на стопанството става вече чрезъ непосредствено действащи мѣрки, особено при случаи, когато по-рано сж се налагали и плащания на лихви.

Като се хвърли единъ погледъ назадъ, става ясно, защо германската валутна политика се отдѣли отъ връзката си съ между-народната валутна политика. Това откъсване позволи да се създаде една самостоятелна валутна политика и самостоятелно стопанско ръководство на на-

Чърчилъ му
винаги
намира
цаката

ционалъ-социалистическа Германия. Съ това се положи една нова фаза въ германската валутна политика. Като основа и стойност на райхсмарката става извършената работа въ германското стопанство и задъ тази работа стои на разположение валутата. По тоя начинъ, отъ 1933 год. до сега, бѣха реализирани такива мѣроприятия, които, при естествената ограниченостъ на германското стопанско пространство, сж безпримѣрни.

Какъ практически ще бѣде предложена тази емисионна банкова политика?

Въ германската валутна политика трѣбва да се прави ясно разграничение между непосредствени и косвени мѣрки. Кѣмъ непосредственитѣ мѣрки, чиято целъ е да се изчерпватъ паричнитѣ резервуари, спадатъ:

1. Приготовляване на най-добритѣ способи за финансиране, съобразни съ съвременнитѣ стопански цели, както отъ гледна точка за създаване сѣдства за държавнитѣ финанси, така и отъ гледна точка за връзката между

покупателната сила на народа и емисионната политика на банката. Различнитѣ финансови сѣдства, които дойдоха отъ 1933 год. насамъ и които освенъ жиха стопанския и финансовъ животъ на Райха, като: Финаншиерунгсмителъ, Арбайтсбешафунгсвекселъ, Зондербекселъ, Блоквекселъ, Лифершатц-анвайзаунгенъ, Золавекселъ деръ Голддисконтбанкъ, курцъ-ундъ Ленгерфистиге Райхспапире, митъ одеръ оне Бюрзенгайнфюрунгъ и др. показватъ, че тукъ не се е държало смѣтка само за единъ финансовъ модусъ, а на промѣната въ задачитѣ и въ засилване на производствената способностъ на паричния и капиталовъ пазаръ. Едва следъ банковата криза, постепенно и гнѣково се трѣгна по новия целесъобразенъ пътъ.

2. Пласиране на така създаденитѣ краткосрочни или дългосрочни сѣдства за финансиране и покриване на финансовитѣ нужди на Райха.

3. Участие на Райхсбанкъ въ откритата пазарна политика.

Пласирането на голѣми суми е възможно само тогава, когато е на лице единъ производителенъ пазаръ. Това е една стара банкова опитностъ. Така Райхсбанкъ трѣбваше да действува съвсемъ другоаче въ паричния пазаръ, отколѣното по-рано. Тя постоянно контролира не само курса и лихвенитѣ проценти, но се явява и като продавачъ и купувачъ.

4. Вънъ изпозлуването на валутния кредитъ, който става по нареждане на държавното ръководство, Райхсбанкъ е на разположение за особени цели, като напр. за изготвяне на кредитни контингенти, за предприятия съ особени задачи, resp. за повреденитѣ стопански клонове, вследствие на войната.

5. Най-сетне, това не би трѣбвало и да се подчертава, валутнитѣ кредитъ стои на разположение на стопанството.

Допълнение чрезъ косвени мѣрки

Покрай тѣзи непосредствени мѣрки, както подчертахме, стоитъ единъ цѣль редъ отъ косвено действащи, чието начало се намира вънъ отъ валутната областъ, но които иматъ такова влияние върху валутната политика, че трѣбва да бъдатъ споменати при разглеждането на основнитѣ въпроси отъ валутната политика. Като такива могатъ да бъдатъ споменати:

1. Инвестиционна и емисионна контрола. Тя трѣбва да спомага, за да бъдатъ осигурени най-наскжитѣ нужди на държавата и да бъдатъ най-рационално изпозлувани отъ частното стопанство.

2. Контроль надъ ценитѣ. Едно отъ най-важитѣ допълнения на вътрешната валутна поли-

тика е, контролата надъ ценитѣ. Развѣтното на ценитѣ е най-ясниятъ изразъ на вътрешната валутна политика и тя би била изпусната при свободното действие назакона за търсенето и предлагането, при положение, че на пазара се яви липса на стоки. Чрезъ създаването на тази здрава контрола се постигна пъленъ стабилитетъ въ ценитѣ.

3. Контрола надъ надницитѣ. Контролата надъ надницитѣ е единъ необходимъ корективъ за контролата надъ ценитѣ. Независимо отъ трудово-политическитѣ изисквания, които при тѣзи разсуждения могатъ да не бъдатъ взети подъ внимание, съ право се смѣта за необходимо да се създадатъ здрави валутни отношения и валутата да бъде запазена отъ сътресения, произтичащи отъ увеличаването на надницитѣ.

Първата божествена служба следъ 24 години

Следъ упоритъ бой едно предно отдѣление отъ берлинската дивизия завзе руското село Ц. Изплашеното население започна да се завръща, но не се отправи къмъ своитѣ домове, а на групи на групи се отправиха къмъ своята стара църква, която служеше на болшевикитѣ за житенъ хамбаръ. Цѣли 24 години болшевикитѣ бѣха държали това население далечъ отъ неговата стара църква. Едва що се бѣха оттеглили и населението скъса веригитѣ на този духовенъ гитѣтъ. Украинцитѣ влѣзоха въ църквата и започнаха да изнасятъ житото. За едно кратко време житото бѣше изнесено и по стениитѣ и олтари лѣснаха отново изписанитѣ икони. Сякашъ и на тѣхъ отлегна. Отъ тѣхъ се отпояваха скръбнозамечтанитѣ образи на светци, божественитѣ ликъ на Исусъ и благия погледъ на Богородицата. Само още спарениятъ вѣздухъ и мирисъ на влязко жито напомняхъ, че надъ вѣрата цѣли 24 години е тегнало робството на безвѣрието, че надъ духа цѣли 24 години е тегнало игото на материята.

Трѣбваше наистина човѣкъ да присѣтствува при почитването и подкреждането на църквата, за да разбере какъ дълбочината на вѣрата можъ да понесе и да превъзмогне смрадъта на онова благо, което можъ да се нарече безвѣрие. Съ какво страхопочитание и съ какво благоговѣние тия прости селяни

отново влѣзоха въ досѣгъ съ извора на вѣрата!

На другата сутринъ, следъ като църквата бѣше основно почистана, измита и подредена, селянитѣ направиха първата си божествена служба. Свещеникъ нѣмаше. Женитѣ и момичетата бѣха пребулени съ бѣли кърпи, а мъжете бѣха остригали коситѣ си и избърснали лицата си. Върху тия лица сега грѣеше отново пламъка на нѣкаква възродена вѣра. Това ставаше за първи пѣтъ следъ пропадането на старъ Русия. За първи пѣтъ следъ 24 години отново звѣннаха черковнитѣ пѣсни подъ свода на черковния храмъ.

Селянитѣ бѣха, пѣха унесено, проникновено, но само старитѣ. Младитѣ не знаеха да пѣятъ. Когато колѣнничиха, за да отдадатъ въ мълчание благодарността си къмъ Бога, колѣнничиха и младитѣ. Сърдцата и на млади и стари отново влѣзоха въ онова проникновено единство, което можъ да се извърши само отъ една вѣра или отъ единъ възвишенъ идеалъ, еднакво обхващанъ сърдцата и на млади и на стари и на бедни и на богати.

Ето, това село отново придобива своята църква. Германскитѣ войникъ освободи душата на руския народъ отъ Антихриста. Струва ми се, че това рускитѣ селяни никога нѣма да забравятъ.

4. Събиране на данъци. Не е необходимо да се припомни, че данъците сж особено важни като косвен факторъ върху развитието на валутната политика. Грамадите данъчни постъпления поназватъ, какви сръдства се събиратъ по пътя на данъка отъ паричното обръщение и се използватъ за държавни нужди.

5. Сждо така и мърките за рационализацията на различните стоки спомагатъ за стабилизирането на валутата. Това се отнася за хранителните продукти и обзидкото. Така погледнато, хранителните карти и тизи за дренхитъ сж едно неопенимо сръдство за германската валутна политика.

Като заключение върху принципите на германската валутна политика, може да се каже, че Германия е свободна отъ всъкакво външно влияние върху нейната валутна политика и тая

На какво хубаво хоро се хванаха Джонъ Булъ и Дядо Иванъ!

политика стои въ пълно разположение на германското стопанство, така, че Германия не е изложена на никакво господство на нъкакви си лихвени височини, които да не сж обусловени отъ вътрешните германски отношения, а равностойността на из-

разходените пари се изразява въ реализирания трудъ на германския производител. Опасността отъ разширяване на паричния обемъ се избъгва отъ постоянната работа на Райхсбанкъ, така че, стабилитетътъ на марката е напълно осигуренъ. (следва)

Д-РЪ ХАНСЪ ФРИТЧЕ

Милитаризъмъ

Хансъ Фритче е ръководител на отбдъла за вътрешния печатъ при министерството на пропагандата. Той е особено добре познатъ на радиослушателятъ, както вътре въ Германия, така и въ чужбина, съ своите редовни политически прегледи на печата и радиото, чрезъ които дава осветления върху политическото положение.

Нъкога враговете на стара Германия водеха своята борба подъ лозунга противъ „пруския милитаризъмъ“. Отъ онова време останаха паразити „пруски милитаризъмъ“, „пруски ботушъ“, „пруски шлемъ“, „пруски ножъ“ и пр., като символи на суровостъ, безчовъчностъ, жестокостъ, бездушностъ и пр.

Отъ особено значение за днешъ ще бжде да се сирмъ върху тоя проклътъ изразъ „милитаризъмъ“ и да видимъ какво представлява въ сждностъ тоя.

Трбба да се отбележи, че поради много причини, германскиятъ войникъ трбваше да играе една малко по-друга роля въ живота и историята на германския народъ, отколкото войникътъ въ другите страни. Ако Германия бж една щастлива страна, огра-

дена отъ планини или морета, то и значението на войника би било по-друго. Но, понеже германскиятъ народъ, въкове наредъ бж разпокъсанъ отъ враждебни сили и бж играчка на чужди интереси, които противопоставяха едно германско племе на друго, то онова, което се наричаше идеалъ за обединение на тоя народъ, трбваше да се извоюва стъпка по стъпка, парче по парче и то съ цената на твърде много кръвъ. При това положение, не е чудно, че въ единъ такъвъ народъ войникътъ ще се оформи като единъ другъ типъ оръжие и неговата задача ще бжде малко по-различна отъ задачата на войника въ чужбина. Всъки случай, поие по отношение на английския войникъ, германскиятъ войникъ не можеше да не се отличава отъ

него. Английскиятъ войникъ имаше за целъ да води войни, за да осигурява печалбата на ония, които му плащаха, за да се бие — германскиятъ войникъ, винаги воеваше за обединение и за тая целъ не само, че никои не му е плащали, но тои доброволно е внасялъ своята кръвна данъ за въграждането на германското народно единство.

Англичаните правятъ нъкаква дълбока разлика между войника и гражданца. Тъ смътатъ единия за символъ на бруталностъ, на жестокостъ, на наемно оръжие, което трбба да изпълнява определена и платена задача, а гражданите граждани, особено онзи, които сж съ фракове напъ, — се смътатъ за творци на пен-

Картини о

Презъ Смоленскъ. Картината представлява главната улица на Смоленскъ, съ известната катедрала, която бѣ превърната отъ болшевикитѣ въ анти-религиозенъ музей

Горе въ лѣво

Въ черквата на единъ руски градъ болшевикитѣ сж инсталирали трансмисия за индустриални цели

Доле въ лѣво

Германската артилерия е свършила своята задача

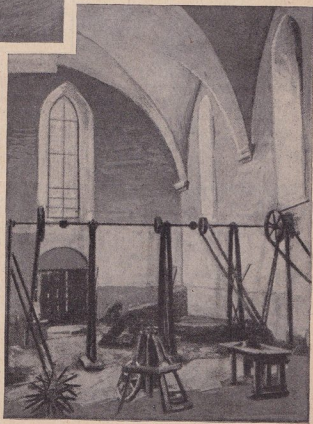
Въ срѣдата

Следъ двубоя на танковетѣ. И тукъ германското оржие основно разреши своята задача

Горе въ дѣсно

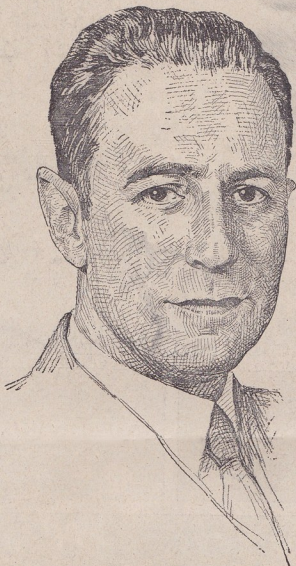
Германски бомби надъ Москва, снимка снета въ момента на бомбардировката

Доле въ дѣсно

ь фронта

Д-ръ Ханс Фришче

пости. Английският войник, значи, не е нищо повече от едно оръдие на

„гражданина въ фрак“.

Германците, обаче, отхвърлят това схващане. Както въ всеки народ, така и въ Германия, въ миналото имаше твърде много такива „граждани въ фракове“, обаче тяхният вълчи нрав бѣ твърде добре познат на германския народъ.

Най-често подъ тия фракове

се крише най-безскрупулниятъ спекулантъ и най-свирѣпниятъ авъръ. Това цивилино облъкисло, не

бѣше достатъчно доказателство за мирни строителни сили. Въ замѣна на това, обаче, войникската униформа надраствана фракa и ти стана символъ на ризарско достойнство за една възможна борба.

И днесъ още въ Англия войникътъ не е на особена почитъ. Това говори, че тамъ все още не е надраснато схващането, което гърбеше още въ вѣка, въ който господствувахе апетитътъ за създаването на една жестока империя. Споредъ това схващане, войникътъ е сѣщо едно платено оръжие, каквото е напр.

мислението, че библiята върѣжа и тяхната задача е да служатъ

само на хищния капиталъ, който имъ плаща.

Че това схващане господствува и въ сегашната война, ни свидетелствуватъ начинитѣ по които се съставляватъ военнитѣ доклади. Въ тия доклади винаги се говори за тѣкава си „допнокачественостъ“ на германския войникъ, за липса на куражъ въ него, за неговитѣ „жестокости“ отнасяния съ военно-пленицитѣ, за тѣкава подлостъ, като напр. използването на новозеландската военна униформа отъ германскитѣ войници и пр. и пр. Всичко това говори за една животинска умраза спрямо незнайниятъ войтъ по бойнитѣ полета. Едно подобно третиране е толкова обида за германския войникъ, колкото и за английския, но изглежда, че за това въ Англия никакъ не се мисли.

Отношението на германците къмъ собственитѣ имъ войници, обаче, е съвсѣмъ друго. Политическото ръководство на Германия винаги въ лицето на

**германския войникъ
най-вѣрниятъ стражъ на
родната,**

а не единъ наеманъ слуга, който трѣбва да бѣде възпитанъ само въ духъ на умраза. Преди 25 години и днешниятъ върховенъ вожда на германскитѣ въоръжени сили бѣше сѣщо така единъ неизвестенъ воинъ, между милионитѣ, които столяха въ окопитѣ. Германскиятъ народъ счита германскитѣ войници не като никакъвъ чуждъ елементъ, а като една негова съставка и то най-добрата му.

Отъ докладитѣ, които сѣ правени отъ самитѣ войници, се вижда, че тѣ третираатъ английскитѣ войници като действителенъ войникъ, а това значи, като храбъръ, упоритъ и ризарски борецъ. Безброй войнички доклади говорятъ, че следъ една упорита борба, на противникътъ винаги е отдавано нужното уважение отъ германска страна.

Отъ отношението на англичанитѣ къмъ войника изобщо, може да се сѣди, че тѣ подъ войникъ разбиратъ всичко онова, което е лошо и най-важното, всичко

опова, което се върши от тяхните войници, тѣ го приписват на германците. Така напр. единъ американски журналист пише, че срѣщналъ единъ английски войникъ въ Северна Африка, който въ своята силна умраза къмъ всичко германско, изстрелялъ всичкитѣ си „думъ-думъ“ патрони въ единъ германски войникъ. По време на Критската акция пъкъ, капитанътъ на единъ английски параходъ, следъ като пленилъ единъ германски, далъ заповѣдъ гръцкитѣ войници да бждатъ свалени, а следъ това заповѣда на германския екипажъ да скочи въ водата и съ своитѣ картечици ги разстрелялъ. А и случаятъ въ Нарвикъ е все още прѣсенъ, когато екипажътъ на единъ засегнатъ германски разрушител е билъ обстрелванъ отъ английския параходъ и то въ същото време, когато другъ германски параходъ спасяваше екипажа на единъ потопенъ английски разрушител.

Ето, това сѣ послѣдствията отъ едно антивойнишко обучение, сложено изключително върху умраза та къмъ всичко, което не е английско. И понеже, англичанитѣ не сѣ могли да предположатъ, че противникътъ имъ нѣма да си служи съ съжитѣ мѣрки, тѣ винаги сѣ винуваха на своитѣ войници, че цомъ попадналъ въ германски пленъ, ще бждатъ веднага разстреляни отъ самитѣ германци.

Тази пропаганда е наистина едно пригодно сѣрдство, чрезъ което се отравя духа на войната. Отъ друга страна, обаче, то свидетелствува и за слабостта въ английската позиция.

Срещу това държане Германия привоностави своята воля да разбулва тия варварски остатѣци отъ едно некултурно водене на войната. Ако само заради тая задача германскиятъ народъ трѣбва да бжде третиранъ като „милитаристиченъ“, то ние прие-
маме това
не като обидъ,
а като похвала.

Въ течение натая война войникътъ на тази „милитаристична

държавъ“ кждето и да се появи, остави едно съвършено друго впечатление. Миллионитѣ снимки, които любители и професионалисти притекаватъ отъ пребиваването на германския войникъ въ дадена страна, говорятъ, по единъ убедителенъ начинъ, за високитѣ качества на германския войникъ, преди всичко като човѣкъ. Неговитѣ качества и добродетели сѣ едно истинско отражение на новия германски духъ и новото германско възпитание. Изъ тия земи, както и въ заетитѣ области, германскиятъ войникъ стана предметъ на истинско уважение отъ страна на милионитѣ цивилини маси отъ народъ, които въ началото изплашени, после лека-полека се привързаха и заживѣха съвсемъ дружно съ него.

Този именно войникъ, не може да бжде третиранъ като нѣкакво платено или чуждо оръдие, като нѣкаква чужда частъ отъ тѣлото на своя народъ, така както става въ Англия. Германскиятъ войникъ

е
една отъ многото форми на германеца. Нека това да не бжде тайна за ония, които говорятъ за милитаризмъ. Въ името на човѣшкия напредѣкъ, налага се едно по-честно, едно по-почтено и по-възвишено отношение къмъ ония, които пролива своята кръвъ за родина и за идея. Това ясно и откровенно войнишко държане е много по-достойно, отъ колкото потулениитѣ подстрекателства къмъ война на

„гражданитѣ въ фракъ“.

Двата основни стълба на Нова Европа

Когато Адолфъ Хитлеръ потърси кжде лежи силата на германската нация, той откри извора на тая сила въ мишицѣта на германския работникъ. Затова той съсѣрдоточи всичкитѣ си усилия да го направи щастливъ членъ на

германската национална общност. Отъ това се роди тая шеметна висота въ работоспособността и въ производителността. Германскиятъ работникъ стана най-добриятъ работникъ въ свѣта, защото той стана господаръ на

Фюрерътъ, ограденъ съ любовъ отъ советъ работници

Царь Борис III
награждава българ-
ският селянин

своя труд и равноправен член на германската национална общност. Но този най-добър работник в свѣта доби и най-добрите сръдства за производство и живот в свѣта.

Когато Адолф Хитлер потърси къде лежат изворите на онай жива сила, която трѣбва постоянно да обновява нацията, той за съжаление, не я откри въ града, а въ селото. Градът се оказа повече мелница на живота, отколкото оазис свещен кът, където природата осъществява възвишеното тайнство на раждането. Затова той положи всички грижи да очисти живота на селянина от всички наслоения, които тровѣха живота му и го правѣха безсмислен. Той създаде новия работник и новия селищник. Тия два подпора останаха като основни подпори на Германия и, затова тя побеждава днес както въ полето на труда, така и въ полето на честта. Другите социални надстройки получиха своето мѣсто според действителното си предназначение. Класовитѣ и съсловни различия, които проявяха от години тѣзи два основни стълба, бѣха унищожени и днес въ Германия може да има водачи и водени, но нѣма роби и господари.

Тѣй или иначе, съдбата отреди на Германия да се яви и като

пионер и бранник на европейската култура, както и мисията ѝ да даде една нова цивилизация на Европа, която да замѣсти капиталистическата, като оstarѣла и болшевишката, като отрицание на естествения начал на живота. Съ други думи, Германия, пое мисията да възвърне въ обществения живот на Европа към естествения начал на самия живот.

Има ли нѣщо чудно въ това? Нима Германия не е дала доказателства, че тя може да внася нѣщо ценно въ общочовѣшката съкровищница? Ако нѣкога Англия даде на свѣта една индустриална революция, а Франция — една гражданска революция, може би днес е вече време Германия да даде на свѣта и социалната революция. Нѣкога Русия, както се изразяваше покойният

български поет П. П. Славейковъ, приличаше на Богоносцата, която е заченала новия Богъ въ утробата си, но този великъ синъ на една малка страна, може да прозрѣ, че тая Богоносца нѣма да роди Бога, а ще помѣтне. Днес сме свидетели именно на тоя тежък и мъчителен абортъ на единъ великъ народъ, защото болшевизмът отрече семейството, отрече селото и селянина, противопостави работника на селянина и на интелектуалеца, защото вмѣсто да върви към осъществяване на една национална общност, той издигна класовиятъ егоизъмъ като свое най-свещено знаме и, въ стремѣна си да направи това знаме и знаме на останалия свѣтъ, той се самозаклучи като достойна придобивка на човѣшката мисъл и воля.

И сега, Нова Европа се ражда. Тя се ражда по-силна, по-могъща и по-свежа, защото се възвръща към труда и към естествения извор на живота — селянина. Селянинът и работникът — това ще бъдат и въобще двата основни подпора на Нова Европа. За тия два стълба се налагат постоянно искрени грижи, а не потайно нагаждане и размазване на ясни идеи и принципи, които трябва да влизат във устройството на един бъдещ европейски ред. Примърът е даден. Ние го сочим още един път.

Фюрерът приема германските селяни и тяхното ръководство

С.-А.ЩАТИ СИ ТЪРСЯТ БЕЛЯТА:

Англия вече не свири първа цигулка. Рузвелтът направи опитът и видът, че е възможно короната на английския крал да прилепне и на неговата глава. Нагледно, че това обстоятелство твърде много поласка честолюбивият намерение на „отвъдокеанския демократ“ и той реши да следва пътя, по който някога се създаде английската империя. Днес — Исландия, утре — Филипиният, другия ден — Южна Америка и т. н. Използва, екивецът, особеното състояние на Европа и реши да „лови риба във мътна вода“. Той, обаче, не съзира, че има една жива и действителна правда, която се смъе надъ тоя опитъ за въкресване оста-

рълитъ и бракувани методи на единъ империализъм. Ония народи, които се борятъ за живяне въ просторъ, вършатъ това на името на една жива социална правда, а не подотворени отъ манията за новъ империализъм.

Устата, която разтваря северо-американския еврейски капитализъм е действително голъма, но и залъгитъ, които ще има да преглътне не сж малки. Положително ще приехтествуваме на комичния опитъ да се преглътне единъ залък, по-голям отъ устата. Намъ ни се струва, че С.-А. Щати си търсятъ белята.

Всѣка година Фюрерътъ следъ жъствата приема представителитъ и представителитъ на германскитъ селяни и селянки, за да имъ благодари за тяхния добре изпълненъ дългъ къмъ германската нация

Културенъ прегледъ

Книги за германскитъ войници

Обикновено се мисли, че войникътъ на фронта е претрупанъ съ толкова задължения, та едва ли му остава време за ядене и нѣколкочасова отмора. Забравя се, че близкиятъ досѣгъ съ смъртта изостря извънредно много неговитъ възприемателни способности и той всѣки день се сблъсква съ най-паршивитъ въпроси на живота. Тамъ, на фронта, той става по-буденъ и по-чувствителенъ и за най-неудовимитъ явления на живота. Въ такива моменти той би искалъ да се утѣли, да се поразговори съ собствената си душа и да потърси разяснение на своитъ трегови и копѣжки. Никой не би могълъ така дълбоко да осмисли тия мигове отъ неговия животъ, както една хубава книга. Тя става за него най-вѣрниятъ другаръ. Въ нея той може да намѣри утѣха и забавка.

Тия съображения ще да сж играли известна роля, когато германското върховно командуване, вѣтсно сътрудничество съ издателството на Германския работнически фронтъ, извика на животъ Централата на фронтовитъ книжарници, още въ самото начало на дванадесетата война.

Службата на „книжаритъ“ е военна служба и за нея важатъ сжитъ закони, както за всички останали войници. Тѣ трѣбва да бждатъ винаги готови и винаги тамъ, където се укаже нужда отъ тѣхъ. Службата на фронтовитъ книжарници не е съвсемъ лека. Особено сега по фронтоветъ на Изтокъ, изъ тия самотни и отдалечени мѣста, фронтовата книжарница се посрѣща съ голѣма благодарностъ отъ

всѣки войникъ. Тукъ книгата е най-добриятъ другаръ на войника и най-здравата връзка съ родината. „Много често самъ съмъ изживѣлъ“, разказва единъ такъвъ книжаръ, „съ каква благодарностъ ни посрещатъ нашитъ сурови момчета, когато имъ занесемъ нѣкое добро четиво.“

Не единъ път е поставянъ въпроса: какво четатъ войникитъ на фронта? На тоя въпросъ може да се отговори съ една дума: — всичко. Естествено, предпочита се забавното четиво, т. е. романи, повести, разкази, но и историческитъ, политически и идейни произведения сжко така не липсватъ. Все повече и повече се търсятъ добритъ заглавия. Нитчевиятъ „Заратустра“ се продава въ стотици екемплиари, а това се отнася сжко така и за съчиненията на Шопенхауеръ и Фихте. Волята за задълбочаване е твърде силна. Отъ поситъ особено се предпочитатъ Блунсъ, Кароса, Боймелбургъ, Двингеръ, Гримъ, Колбенхайеръ, Гризе и др. Лекиятъ и забавенъ романъ все повече и повече се отбѣгва, а на негово мѣсто идва интересътъ къмъ хумористичното четиво. Войникътъ купува на драго сърдце хубавата книга. Който приема, че войникитъ четатъ малко — жестоко се заблуждава. Идватъ, въ живота на войника, много часове на покой и размисълъ и тогава книгата е незаменимъ другаръ. Нѣщо повече: има хора, които по рано никакъ не сж се трогвали отъ книгата, но сега дойде времето, когато имъ стана потребна. Тѣзи войници вече си споминатъ и думитъ на Фюрера, който каза: „Презъ Свѣтовната война азъ четохъ безкрайно много и то основно. Така

Царъ Борисъ III
въ разговоръ съ бъл-
гарски работници

че, въ малко години азъ си създадохъ основнитъ на едно познание, отъ което и днесъ се храня“.

Въ германскиятъ печатъ често се четатъ трогателнитъ изповѣди на офицери и войници, за нетърпението съ което сж очаквали пристигането на фронтната книжарница и колко прилежно сж се нареждали единъ следъ другъ, за да си купятъ книги, и да се навърлятъ върху тѣхъ съ истинско настървение. Единъ подпоручикъ ни заяви дословно:

„Книгитъ за насъ сж точно така необходими, както и яденето и пиенето“.

Двадесет и петъ години отъ смъртта на Райнхардъ Поханесъ Зорге

... едъръ, русъ човѣкъ, съ вѣсно лице и спазно за годинитъ си тѣло; подъ високото му чело — живи, проникателни очи, широкъ носъ, женствена уста и заоблена брада ...“

Тана ни рисува външната фигура на Зорге, който удивително напомни младия Хайнрихъ фонъ Клайстъ.

Творчеството и животътъ на Зорге бѣха пламени и живи, на вѣсно казано — Клайстовски. Този едва двадесет и петъ годишенъ младежъ построиха въ началото на Свѣтовната война като доброволецъ и умира геройски на 20 юли 1916 год.

Райнхардъ Поханесъ Зорге е роденъ въ Берлинъ и още като ученикъ се опита въ лириката. Девнадесетгодишенъ той обнародва своята първа драма „Просиятъ“, която, възбуди едно особено впечатление всрѣдъ читателитъ, макаръ тази драма да не бѣ за сцената и то за старата сцена. И все пакъ тя остави трайни следи, за което говори и обстоятелството, че Рихардъ Демелъ ѝ присъди наградата Клайстъ. Въ нея шеметно се възпѣва бжедцето на театъра, онова бжедце, когато при нея ще отиватъ не само така нареченитъ избрани, но цѣлия народъ. На Зорге се приписва именно пророчеството за една действителност, която сега се наблюдава въ Германия: вратитъ на театъра сж отворени за цѣлия народъ при извънредни улеснения.

Когато Зорге трѣбва за фронта, пише, че нему и на другаритъ му се паднало честта да защитаватъ фронта на най опасното мѣсто. Съ своята кръвъ той запечата своята готовност за жертва предъ германската общност. Германскиятъ народъ, обаче, нямаше въ него една голѣма надежда за германската поезия, единъ майсторъ на езика, единъ реформаторъ на театъра и въ предчувствието си копнѣеше за него като националенъ светецъ.

Чествуването на поета-лъкарь Хансъ Кюпфлеръ

Университетътъ въ Грацъ е чествувалъ поета на Штирия д-ръ Хансъ Кюпфлеръ, по поводъ подпояването на докторската му диплома, която лѣкарь-поетъ е добилъ преди педесетъ години. Неотдавна, по другъ поводъ, той бѣ чествувалъ пакъ, добивайки почетна докторска титла по философия и Моцартовата награда.

Въ Мюнхенската градека галерия

е открита изложба отъ 350 творби-живописи и графика, посветени на града и живота на Мюнхенъ.

Стогодишнината на Антоанъ Дворжакъ

Презъ септември т. г. въ Прага и цѣлия Протекторатъ ще бже чествувана стогодишнината отъ рождението на известния чехски композитъ Антоанъ Дворжакъ. Най-добритъ изпълнители ще показватъ силата на неговитъ безсмъртни творби. Празнуването ще стане по единъ изключително тържественъ начинъ.

Гьотевиятъ музей въ Франкфуртъ

се е обогатилъ съ голѣмъ брой ръкописи отъ времето на Гьоте и Шилеръ, взети отъ сбирката на бременския консулъ Келнеръ.

Изложба на германека графика

За пръвъ пѣтъ отъ шесть столѣтия насамъ е била тържествено открита изложба на германската графика въ Рио де Жанейро. Застѣпени сж и 150 творби отъ Дюреръ.

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Видъ на предаването	Езикъ	Станции	Вълна
20.15—20.30	Новини	Българ.	DONAU,	
23.15—23.30	„	„	DONAU,	

Редакция и издателство „Fremdsprachendienst“ Verlags-GmbH., Berlin W8, Friedrichstr. 194

Druck der Weltsprachendruckerei August Pries GmbH. in Leipzig

Foto: Scherl

Подполицерът М., стрелецът от един свален английски бомбардировач над Берлин,
дава първото си показание на германските военни власти